

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 13 cz. A ust. 1 lit. b) i ust. 2 szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EWG) ⁽¹⁾ dopuszczają uzależnienie zwolnienia z podatku analiz laboratoryjnych zaleconych przez lekarzy ogólnych od wskazanych tam warunków również wtedy, gdy leczenie jest niezależnie od tego zwolniona od podatku?

⁽¹⁾ Dz.U.L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te 's-Gravenhage z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Bovemij Verzekeringen NV przeciwko Benelux-Merkenbureau

(Sprawa C-108/05)

(2005/C 115/22)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te 's-Gravenhage (Niderlandy) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Bovemij Verzekeringen NV przeciwko Benelux-Merkenbureau.

Gerechtshof te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) (omissis)
- 2) Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nabycie (w niniejszej sprawie przez znak towarowy Benelux), poprzez używanie, charakteru odróżniającego, o którym mowa w tym ustępie, wymaga, aby oznaczenie było uważane przez właściwy krąg odbiorców, przed datą złożenia wniosku, za znak towarowy na całym terytorium Beneluxu, to jest w Belgii, w Luksemburgu i w Niderlandach?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie:

- 3) Czy ustanowiony przez art. 3 ust. 3 dyrektywy warunek rejestracji, o której mowa w tym ustępie jest spełniony jeżeli oznaczenie — z powodu jego używania — jest uważane

przez właściwy krąg odbiorców za znak towarowy na znaczącej części terytorium Beneluxu, gdy ta znacząca część ogranicza się do na przykład Niderlandów?

- 4) Czy dla oceny charakteru odróżniającego powstałego w wyniku używania, takiego jak wspomniany w art. 3 ust. 3 dyrektywy oznaczenia stworzonego z jednego lub kilku słów w języku urzędowym Państwa Członkowskiego (lub, jak w niniejszej sprawie, terytorium Beneluxu), należy brać pod uwagę strefy językowe istniejące na tym terytorium?

Czy dla rejestracji jako znak towarowy, gdy pozostałe warunki rejestracji zostały spełnione, wystarczy wymagać, aby oznaczenie było uważane przez właściwy krąg odbiorców za znak towarowy w znaczącej części strefy językowej Państwa Członkowskiego (lub, jak w niniejszej sprawie, terytorium Beneluxu), w której język ten jest językiem urzędowym.

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str. 1 z 11.2.1989).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-110/05)

(2005/C 115/23)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Recchia i F. Amato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że zabraniając ciągnięcia przyczep przez motocykle Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które Republice nie ciąży na mocy art. 28 WE;
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgodnie z art. 56 kodeksu drogowego zabrania się we Włoszech ciągnięcia przyczep przez motocykle, co nie dotyczy jedynie mototraktorów (trzykołowych ciągników motocyklowych).